

Rosaliisan ja Vassan Ystäväyyden vuosi

Tuula Pihkakoski

Rosaluisan ja Vassan
ystävyyden vuosi

© 2022 Pihkakoski, Tuula

Kuvittaja: Haimilahti, Virpi

Taitto ja kansi: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789528016243

Rosaliisan ja Vassan
ystävyyden vuosi

Rosvolaulun sanat suomentanut Aila Meriluoto

VASSA

ÄITI

MUMMO

PEKKA

ROSALIISA

KAISA

I osa

Ystävyyden alku

Noita-akka soittaa ovikelloa

Ovikello soi. Rosaliisa ei muista, että äiti on kieltänyt avaimista ovea tuntemattomille yksin ollessa.

– Hei, oletko sinä noita-akka? Rosaliisa kysyy oven takana seisovalta vanhalta naiselta.

– Eihän minulla ole luutaa, nainen sanoo nauruun purskahtaen.

Rosaliisa juoksee vikkellästi siivouskomerolle, tuo sieltä mopin ja kysyy:

– Käykö tämä?

– Käy. Sinulla näkyy olevan kissa. Noidalla on aina kissa, nainen kertoo.

Rosaliisa nappaa kissansa syliin, ettei se karkaa rappuun ja kertoo että kissan nimi on Kaisa ja hän itse on Rosaliisa.

– Minä olen Vassa. Minä asun tässä talossa. Voinko istua hetkeksi, vähän huimaa.

– Tietysti, Rosaliisa vastaa ja pelästyy Vassan horjumista. Miten Vassa näyttääkin kalpealta ja hentoiselta, tukka melkein valkoinen ja sotkuisella nutturalla, naama rytiryppyinen mutta silmät ihan iloiset kuin pikkutytöllä, Rosaliisa ihmettelee. Hän sulkee nopeasti ulko-oven ja ohjaa Vassan keittiön pöydän ääreen istumaan. Vassa löpsähtää tuolille viimeisillä voimillaan ja katselee pellavapäistä vihreämekkoista pikkutyttöä kiinnostu-

neena. Tytöllä on siniset silmät ruskettuneissa kasvoissa, hän on ripakinttuinen ja ketteräliikkeinen, Vassa huomaa.

–Sinä voisit olla noidan apulainen, kun olet noin reipas tyttö, Vassa sanoo.

Rosaliisa ilahtuu ja kysyy:

- Osaatko sinä taikoa? Onko sinulla taikasauva?
- Minulla on keppi ja minä voin muuttaa sen välillä taikasauvaksi. Se on salaisuus, Vassa selittää.
- Missä se keppi on?
- Se jäi kotiin ja niin jäi avainkin, Vassa harmittelee.
- Oletko sinä pulassa? Rosaliisa kysyy.
- Taidan olla, Vassa huokaa.
- Meillä on muroja. Tykkäätkö syödä muroja?
- Kiitos mielellään.

Rosaliisa kattaa syvät lautaset ja lusikat pöytään, hakee kaapista muropaketin ja jääkaapista kaurajuomapurkin. Hän kaataa muroja molemmille lautasille ja kaurajuomaa päälle.

– Ole hyvä.

– Kiitos. Olisiko vielä sokeria? Vassa pyytää.

Rosaliisa hakee sokerikipon. Hän katselee ihmeissään, kun Vassa mättää viisi lusikallista sokeria muroihin, jotka ovat valmiiksi makeita. Äiti on sanonut, että liika sokeri ei ole terveellistä. Vassa tarvitsee ehkä noin paljon, että jaksaa kävellä kotiinsa, Rosaliisa päättelee. He rouskuttavat muroja. Kaisa nuuhkii uteliaana Vassan jalkoja. Vassa kumartuu silittämään Kaisaa.

- Oletko sinä ilkeä vai kiltti noita? Rosaliisa kysyy.
- Kiltti minä olen ja vähän hajamielinen, Vassa nauraa.
- Minä en olisi ruvennutkaan ilkeän noidan apulaiseksi, Rosaliisa sanoo.

- Et tietenkään, Vassa sanoo ja hymyilee Rosaliisalle.
- Äiti on kokouksessa. Älä lähde pois ennen kuin äiti tulee kotiin. Äiti ei muuten usko, että olen tavannut noita-akan, Rosaliisa pyytää.

- Enpä tiedä mitä äitisi mahtaa tykätä yllätysvieraasta. Mutta jonkun pitäisi soittaa huoltomies, että pääsen kotiin.

- Voisitko lukea minulle Nalle Puhia? Rosaliisa ehdottaa.

- Voinhan minä lukea.

He käyvät istumaan vierekkäin olohuoneen sohvalle. Kaisa hyppää Vassan viereen ja alkaa kehrätä hurruuttaa. Nalle Puh on unohtanut minne jätti hunajapurkkinsa ja pyytänyt ystäviään etsimään sitä Puolen hehtaarin metsästä. Kengu ja pikku Ruu, Tikru ja Aasi etsivät ahkerasti, mutta löytävät vain yhden tyhjän purkin. Minun purkissani oli kyllä hunajaa, Nalle Puh sanoo surkeana. Kysytään Pöllöltä neuvoa, keksii pikku Ruu. Kuulepas nyt Nalle Puh, oletko ihan varma, että et syönyt itse purkkia tyhjäksi? Pöllö kysyy ja katsoo tiukasti Nalle Puhia silmiin. Puh taputtaa tassullaan vatsaansa ja muistaa: Niin minä tein! Voi miten minä olenkaan hajamielinen...

- Aivan kuin minä! Vassa riemastuu.

Yhtäkkiä avain rapisee ulko-ovessa ja ovi aukeaa.

- Äiti! Meillä on vieras!

Rosaliisa ryntää ovelle.

- Mitä? Kuka? Äiti hätkähtää ja kiiruhtaa olohuoneeseen.

- Päivää. Minä olen Vassa toisesta kerroksesta. Minulta jäi avain kotiin.

- Päivää. Minä olen Viola, Rosaliisan äiti. Tämä oli aikamoinen yllätys.

Mikä yhdistää kuusivuotiasta Rosaliisaa
ja ikivanhaa Vassaa toisiinsa?

He asuvat samassa kerrostalossa.
Heillä on halua leikkiä, retkeillä ja seikkailla.
Heillä on aikaa ja yksinäisyyttä jaettavaksi.
Rosaliisa on rohkea ja kekseliäs. Vassa on
vanha, mutta aina valmis osallistumaan.

Lue, mitä kaikkea he vuoden aikana
yhdessä kohtaavat!

BoD

